

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 6 JUNI.

Onderschrijving ten voordeele der armen.

Wij hebben de eer gehad den volgenden brief van den eerw. heer deken van Tongeren te ontvangen:

Mijnheer de Directeur,

Ter gelegenheid van het Jubilé van Onzen H. Vader Pius IX, verzoek ik u in uwe twee bladeren eene onderschrijving te openen voor de armen van Tongeren, zooals het gebeurt te Luik, te Hasselt, enz.

Ten dien einde doe ik u mijne gift van 50 franken toekomen met verzoek er de uitdeeling van te doen, op zondag, dag der sluiting der jubelfeesten van Zijne Heiligheid. Door deze aalmoesen zullen onze armen een aangenaam aandenken behouden van het pauselijk jubilé en van hunne weldoeners.

Aanvaard, enz.

J.-L. Melnartz, deken.

Tongeren, den 5 juni 1871.

Wij voldoen gaarne aan het verlangen van den eerw. heer deken. Te rekenen van heden openen wij de onderschrijving ten voordeele der armen op het bureau van den *Postrijder*. De eerste lijst der giften zal in ons nummer van toekomenden zaterdag afgekondigd worden.

Onlusten te Parijs.

Parijs herademt na den ijslijken verwoestingsstorm des burgeroorlogs. De eerlijke burgers durven zich weder op straat vertoonen; sommigen hunne gewone werkzaamheden hervatten. In verscheidene kwartieren worden de magazijnen, winkels en koffiehuizen en ook eenige werkhuizen heropend.

Hoewel op verschillende punten de rook zich nog verheft uit de puinhoopen, en men van tijd tot tijd nog het ontzettend geknal der *fusillades* hoort, mag men toch zeggen dat de orde en rust in de fransche hoofdstad terug gekeerd zijn.

De werken voor de heroprichting der Vendôme-zuil, zijn reeds begonnen.

Talrijke woonsten en kamers zijn opnieuw besproken in de hotels. Men verwacht zich aan eenen ontzaglijken toevloed van vreemdelingen, om het verwoeste Jerusalem in hun zoo geliefkoosd Parijs te komen bezichtigen. Eenige rijke Engelschen zijn reeds aangekomen.

De groote krijgsraad van Versailles moet heden zijne zitting openen voor de oordeeling der gevangenen beschuldigd van opstand, diefstal, moord en brand. Rochefort, de opsteller der *Lanterne* en van 't *Mot d'Ordre*, zal een der eersten voor dat gerechtshof verschijnen. Hij wordt beïcht als aanhanger tot den burgeroorlog, tot plundering en diefstal.

Volgens bijzondere berichten uit Parijs, zal de Krijgsraad gestreng tewerk gaan tegen de nog overlevende kopstukken der Communisten, tegen de moedwillige moordenaars, plundersaars en brandstichters.

Deze zullen waarschijnlijk meest allen de doodstraf ondergaan. De vreemde revolutionairen, die hunne broeders in Parijs kwamen ondersteunen, zullen gewis niet zachter behandeld worden. De misleide burgerwachten zullen deels naar Caledonië verbannen, deels zachter gestraft worden. De treffelijke burgers, door de Commune met geweld gedwongen om tegen hunnen wil deel aan dien rampzaligen broederstrijd te nemen, mogen zich aan eene vrijspraak verwachten.

Onder de brieven, op Felix Pyat gevonden, zijn er die bevelen om, zonder uitsel, al de gevangene gijzelaars ter dood te brengen.

De dynastische kuiperijen zijn nu ijverig bezig; niet alleen de Bourbons en Orleanisten, maar ook de Napoleonisten schijnen nieuwe hoop geschept te hebben. Prins Napoleon kondigt in de Londensche dagbladen eenen brief af, welke besluit met de vraag, dat het fransche volk worde opgeroepen om over den nieuwen regeringsvorm uitspraak te doen.

In de Nationale Vergadering maar zwak vertegenwoordigd, en hunne laf onterde vlag in Frankrijk niet durvende opsteken, trachten de aanhangers van het gevallen keizerlijk bestuur in de Engelsche dagbladen eene beweging in Frankrijk te verwekken ter gunste van den bespottelijken *held van Sedan*!

Het vraagstuk der dynastie is, als 't ware ge-

steld in de Nationale Vergadering te Versailles. Vandaag zal zij beraadslagen over de geldigheid der kiezingen van den prins van Joinville en des hertogs van Aumale, als leden der Vergadering. Men voorziet dat beiden aanvaard zullen worden.

De 3^e akt van het treuspel des fransch-duitschen oorlogs: « de Pretendentenstrijd, » zal nu beginnen, en God alleen weet nog welke ontkenning dat laatste bedrijf hebben zal.

Thans stelt zich derhalve de groote en gewichtige vraag: Welk gouvernement kan Frankrijk redden?

In welken toestand bevindt zich Frankrijk thans?

Bedrogen en verraden door Napoleon, die inderdaad in 't nauw was gebracht door de samenspanning der roode republiken; — verslagen en vernederd door de overmachtige en overal zegeprelante Duitschers, deed de Republiek een plechtigen en krachtadigen oproep tot de Franschen. Meer dan een half miljoen burgers snelden te wapen om in plaats van het krijgsgevangene leger den vaderlandschen bodem, de eere des lands tegen den vreemden vijand te verdedigen, en hoe zeer niet in hunne groote taak gelukt, hebben zij toch hunnen plicht eervol vervuld.

Maar dezelfde overdrevene partij, vooral in Parijs zeer machtig, wilde geene treffelijke Republiek; zij wilde de *Commune*, en wij hebben gezien wat die *Commune* is; zij ontstak de toorts van den rampzaligen burgeroorlog, die Parijs schier half verwoest en met broederbloed bekleet heeft, doch thans, Goddank! op hare beurt verslagen en uitgeroed is.

Frankrijk opent derhalve een geheel nieuw tijdvak van zijn bestaan. Frankrijk behoeft een gouvernement met een sterken arm tegen de woelingen der heetkoppen, welke men er immer zal vinden, met eene vrijheidslievende Grondwet, zooals wij 't geluk hebben eene in België te bezitten.

Met den grooten Staatsman Thiers, thans nog Hoofd der Luitvoerende macht, blijven wij derhalve in de overtuiging dat de vrijheidslievende Franschen, met het oog op hunnen huidige binnenlandschen toestand en buitenlandsche betrekkingen, best gered kunnen worden door de stichting der Republiek, welke in 1848 zoo roekeloos omvergeworpen werd door dezelfde theoretische heetkoppen, die thans den ondergang van Parijs bewerkt hebben, doch verdwenen zijn.

Met eene Grondwet, als de Belgische, is het juist hetzelfde, of Thiers, Jules Favre, of de graaf van Parijs, thans als President aan het hoofd zulker Republiek geplaatst zoude worden.

HALSRECHTING VAN VROUWEN.

Brieven, voorkomende in den *Times*, verhalen de volgende feiten:

« Dezen morgen kwam ik door de rue de Rivoli en begaf mij de stad in, om de verwoestingen te gaan bezichtigen, toen ik aan den hoek der rue de Castiglione eene talrijke menigte naderen zag; de personen die deze massa samenstelden, vloekten en staken dreigend de vuisten vooruit.

« Aan het hoofd van den stoet ging eene afdeling gendarmen, waarachter twee artilleristen die een soort van pak besmeurde looppen voorttrokken, dat alle oogenblikken strijkde of viel onder de slagen, die er werden op toegebracht door degenen die er bij konden komen.

« Het was eene vrouw die men gevat had toen ze bezig was petroolie uit te gieten. Haar gelaat was bebloed, hare haren hingen in wanorde op haren rug, waarvan haar kleed afgesleurd was. De artilleristen, gevolgd door de massa, sleurden haar tot aan den hoek van den Louvre, waar zij haar met den rug tegen den muur plaatsten; zij was reeds half dood door de gelede mishandelingen. De menigte vormde den kring, en nimmer heb ik zulk een treffend schouwspel gezien, zoo volledig in al zijne bijzonderheden.

« Het bevende schepsel, beangstigd in het midden der personen, die haar omringden, roepende: « In 'het water! in 'het water! » en zich nauwelijks weerhoudende om de vrouw in stukken te trekken; langs den eenen kant eene barrikaad, nog bestrooid met keps, gebroene geweren; een doode nationale garde in de gracht; daarachter een groep gendarmen te paard en een perspectief van straten in puin, van zwarte beschotene en beroekte huizen, en in de verte het stadhuis dat nog brandde.

« Weldra hoorde ik twee revolverschoten, en het pak loopen viel in een plas bloed ter aarde. « De dorst naar wraak was een oogenblik gestild en de menigte ging uit een, op zoek naar andere tooneelen van dezen aard.

« Eene groep, die door de Rue de la Paix kwam, verwekte nog meer verwenschingen en bedreigingen op zijnen doortocht. Zij bestond uit 20 of 30 jonge lieve en welgekleede werkmeisjes uit eene fabriek van naaimachines, die beschuldigd waren eene compagnie soldaten binnengelokt en dan, na de rol van Judith gespeeld te hebben, hun wijngediend te hebben die vergiftigd was. Zij gingen vinnig en vlog vooruit, omsloten door een haag garden, de menigte toelachende die haar beleedigde, vrolijk naar de Vendomeplaats slappende, waar men hen denkelijk ging fusilleeren.

« De vrouwen van Parijs zijn zeer laat op het tooneel verschenen, maar onvermijdelijk was hunne verschijning. Velen werden gedood op de barrikaden, anderen in de gevechten in volle straat; maar haar bezonder werk is geweest de inrichting van het stel der brandstichtingen, waarin ze maar al te goed gelukt zijn.

« Drie honderd vrouwen, als nationale garden gekleed, werden gevangen genomen in booten op de Seine, en men verzekert dat verscheidene der valsche zeelieden, die zoo dapper de rue Royale verdedigd hebben, verkleede vrouwen waren. »

« Wij vernemen uit zekere bron, zegt de *Journal de Roubaix*, dat te Londen een huis bestaat ingericht met het eenig doel om de voorwerpen te plaatsen, welke te Parijs ontstolen zijn. De bevoegde overheid zal dus hier ook de grootste aandacht moeten op geven.

Het is te hopen dat aan de grenzen maatregelen zullen genomen worden voor de colissen welke uit Parijs verzonden worden.

« Men heeft een orde gevonden, gegeven aan *citoyen Poissonnier*, om het Boulognebosch te verkoopen tegen 75 fr. de 1000 kilos... Wonderlijk, op het oogenblik dat men den verkooper machtigde, werd het bosch door de Versailles bezet!

DE MARTELAARS.

De eerw. heer Lucronet, afdelings-aalmoezenier zendt eenen brief aan de *Gazette de France*, waaruit wij de volgende zinsrede overnemen: « Bij mijne aankomst in de gevangenis meldt men mij, dat het lijk van Mgr. seiert drie dagen op 't kerkhof van *Père Lachaise* gebracht is, met drie andere slachtoffers met hem gevallen. Ik begaf mij op 't kerkhof en ik kom welhaast aan eene nog al diepe groeve op het rechter uiteinde van het kerkhof gemaakt. Een eerste lijk was zoo even uit den put gehaald.

De linker arm droeg den armband van de internationale sociëit. Het kruis op den hoes, was insgelijks het roode kruis. 't Is, zegt men mij, M. Albert. Welhaast wordt een tweede lijk ontdekt; twee aalmoezeniers en ik, erkennen den E. P. Ducoudrai van de sociëit Jesu; het hoofd is ijselijk vermint.

« Het tweede lijk is datgene van den E. P. Clère, van dezelfde vereeniging. Deze drie liken werden niet begraven; zij waren daar slechts neergeworpen.

« Een vierde lijk werd ontgraven, 't is dat van den eerw. pastoor der Madeleine, M. Deguerry. Hij is kennelijk aan zijne lange witte haren en aan 't wezen, nauwelijks geschonden. Eindelijk aan 't uiteinde van den put en elkander met de voeten rakeude, ontdekken wij de overblijfselen van M. den voorzitter Bonjean, waarvan de beenen gebroken zijn, en links eene slijp van violetkleurige soutan doet ons raden, dat daar het lijk van Mgr. den Aartsbisschop van Parijs ligt. Hij is in zijn matje gekleed; het hoofd is met zijnen hoes bedekt. Maar zijn herderlijk kruis, zijn ring, de koorden van zijn hoes, de frajes van zijnen gordel en tot de gespen zijner schoenen, alles is verdwenen om weggenomen door de moordenaars. Mgr. heeft ten minste drie geweerschoten in de borst, die ook den voorvinger weggeslagen en den grooten vinger verbrijzeld hebben; het tweede aan den linker vleugel van den neus, en het derde in de borst.

« Veertien andere priesters moeten vrijdag te Belleville gefusilleerd zijn, en vier anderen zaterdag avond, op den oogenblik dat zij poegden de vlucht te nemen. Maar ik ben niet zeker genoeg van de namen der slachtoffers, om ze te noemen. Ik onthoud mij van alle overwegingen. Zij komen natuurlijk voorbij het lezen van deze droevige bijzonderheden. »

(Nieuwe inlichtingen.)

De tweede moord der gijzelaars heeft den 26 te Belleville, rue *Havo* plaats gehad. Zij werden er heen gebracht door de nationale garden, met trompetters aan het hoofd. Voorop ging een oud, mager, bleek, kaalhoofdig priester. 't Was gewis pater Olivier; op hem volgden 36 vrede-wachters en eindelijk 13 priesters van Parijs.

« Men bracht ze naar een vagen grond in gemelde straat, door muren ingesloten. Een aantal wijven, die zich rechts en links van den weg bevonden, beleedigde de gevangenen, die kalm voortgingen. Twee priesters toonden vooral dat zij mishandeld waren; hun gelaat droeg bloedsproren.

« Een officier die te paard achter aankwam riep: Een goede vangst; 't zal niet lang duren. Een jonge, bleeke jongen, met witte halsdas, drukt hem de hand, doet het volk binnentreden en roept: « Moed! schiet ze dood! »

« Men hoort schoten. De slachtoffers worden in massa met revolverschoten vermoord.

« Een kerel in kiel met grijsen hoed op, en het geweer met den riem op den schouder hebbende hangen, komt uit den hof. De wijven kloppen hem op den schouder, drukken hem de hand en zeggen: *Bravo, goed gewerkt, vriend!*

« Er kwam in den hof een keldergat uit; langs daar werden de liken ingeworpen en daarna gesloten. Er lagen daar vijftig liken opgestapeld.

« Een priester, pater Escalle, vertelt over het vinden der liken het volgende: Er stond veel volk; het weër was schoon. Eenige vrouwen en grijsaards groeten ons verbijnd. Anderen zagen ons boosaardig aan. Men laat de priesters door.

« De wijk is verlaten; alleen eenige bloedverwanten der slachtoffers, weened zooals wij, bevinden zich op de plaats der ramp. Wij gaan door den hof. Alles is stil. Er liggen eenige bodemlooze vaten, half vol poër, eenige petroolbommen, wapens met hoopen.

« De grond is met bloedig slijk bedekt. Eene arme vrouw wijst ons weened het keldergat. Daar liggen zij! Inderdaad, 't was zoo. Eenige officieren openen de kelderluik... Men moet niet beschrijven wat wij zagen.

« Om 5 uren hebben wij onze arme martelaars langs den muur gelagd; wij hebben hunne handen op de borst gekruist in de houding van christenen, gestorven in de vreeze Gods. Wij hebben in hunne doorkisten, dwars door de woelige stad, de liken onzer arme martelaars weggevoerd. »

« Mgr Darboy is in eene rouwkapel, in het bisdome, neêrgelegd. De ongelukkige prelaat ligt in zijn bisschoppelijk gewaad. De zusters der Goede Hoop waken en bidden bij het lijk. Het gelaat van Mgr Darboy is vermoord door den beeldhouwer Doublemard.

« Hoe vreeslijk vernield en met nog rookende puinhoopen, herneemt Parijs allengs zijnen gewonen aanblik onder stoffelijk opzicht. De straten zijn er weder toegankelijk; de barrikaden verdwijnen. Meer en meer magazijnen, winkels en koffiehuizen worden geopend; de gemeenschappen met den buiten zijn niet meer belemmerd, en hoezeer bij de poorten nog eene gestrengte waakzaamheid worde uitgeoefend, op bevel des krijgsoverheid en door de zorgen der opnieuw ingerichte politie, mag men zeggen dat de in- en uitgang wederom vrij is.

« Dat de arbeid na zulke ontzaglijke verwoestingen hernemen moet worden, en er te Parijs meer dan ooit behoefte aan werkers bestaat, behoeft niet gezegd.

« Heden houdt de nationale Vergadering te Versailles zich bezig met het voorstel ter afschaffing der wetten, die de prinsen der oude vorstelijke families, welke in Frankrijk geregeerd hebben, ten eeuwigen dage van het fransche grondgebied verbannen. Het verslag der commissie is gunstig aan die afschaffing.

« Naar men in hoogere kringen verzekert, zouden de prinsen van Orleans, zoo men weet, als leden der nationale Vergadering gekozen, voornemens zijn, na de geldigverklaring hunner keuzen, een verlot aan te vragen, geene zitting in die vergadering te nemen en, na eenig tijdverloop, hun ontslag in te dienen.

« Is dat feit nauwkeurig, dan bewijst 't dat die prinsen zich opduwen als pretendents voor den franschen troon, en geenszins als gewone fransche burgers en volksvertegenwoordigers.

« De eerste 40 miljoen franks, ter aflossing der oorlogskosten door Frankrijk aan Duitschland, zijn eergisteren uitbetaald geworden in de stad Straatsburg en wel in fransche bankbiljetten.

« Dit geld wordt besteed voor schadevergoedingen aan de bewoners van Lorraene en den Elzas, die door den oorlog verliezen ondergaan hebben.

« De tijding uit Bern, volgens dewelke Felix Pyat en Paschal Grousset, op de zwitsersche grens aangehouden waren, was benevens de waarheid. Men heeft daar wel twee vluchtelingen uit Parijs bij de kraag gevat; maar Paschal Grousset is eergisteren in Parijs ontdekt en aangehouden, en men is er ijerig op den zoek naar Felix Pyat, die zich behendig verborgen houdt.